

λοπούλαν, μόδις δεκάπεντε ἔως δεκαέξι ἑτῶν, λιγερήν, ωραίαν, πεντάμορφην, ή ὅποια, ἀν καὶ κοιμισμένη, ἔλαυπτε καὶ ηστραπτε.

"Εώς ἐδῷ — ἔξηκολούθει νὰ λέγῃ ή ἀνέμην — κανεὶς δὲν ἔκαμε λάθος καὶ ὅλοι τὰ διηγοῦνται ὄφθα, δπως καὶ ἐσυνέβοσαν. 'Αλλά τὰ ἐπίλοιπα εἶνε ἐντελῶς ἐσφαλμένα, δπως τὰ διηγοῦνται, καὶ δὲν δύναμαι νὰ φαντασθῶ πῶς ἡτο δυνατὸν ἡ βασιλοπούλα, ὅταν ἔξυπνος, νὰ γίψη εἰς τὸ βασιλόπουλον ἐρωτικὰ βλέμματα καὶ νὰ τοῦ εἴπῃ: "Α! ἐσύ εἶσαι; πόσον καιρὸν μ' ἔκανες νὰ σὲ περιμένω!"

"Αν θέλης νὰ μάθης τὴν ἀλήθειαν, δκουσε. πρόσεχε ὅμως νὰ τὴν μεταδώσῃς δπως θὰ σοῦ τὴν εἴπω.

"Η βασιλοπούλα ἔπλωσε τας χεῖρας, ἐστίκωσεν ὀλίγον τὴν κεφαλὴν της, μισάνοιξε τὸν ὄφθαλμον της, τοὺς ἔκλεισε καὶ πάλιν, ὡς νὰ ἐτρόμαξεν δπου ἀντίκρυσε τὸ φῶς, καὶ ἐστέναξε βαθύτατα. Τὸ σκυλάκι της ποῦ ἐκοιμᾶτο ἐτά πόδια της ἔξυπνος κι' αὐτὸ καὶ προχισε μὲ θυμὸν νὰ γαυγίζῃ.

— Ποιός ήλθε; πρώτησεν ἡ βαπτιστικὴ τῶν νεράδων* τί μὲ θέλουν;

Τὸ βασιλόπουλον, γονατισμένον ἐμπρός της, καὶ θαμβωμένον ἀπὸ τὴν καλλονὴν της, ἀπάντησεν:

— Ἐκεῖνος ποῦ ήλθε εἶνε ἔκεινος ποῦ σὲ λατρεύει καὶ ἀψήφησε καὶ τοὺς μεγαλειτέρους κινδύνους γιὰ νᾶλθῃ νὰ σὲ ξεμαγέψῃ. "Αφούς πειά αὐτὸ το κρεβάτι ποῦ σὲ κοίμησε ἐκατὸ χρόνια, δόσε μου τὸ χέρι σου κ' ἔλα νὰ γυρίσωμε μαζῆν ἐτό φῶς καὶ ἐτὴ ζωή.

Εἰς τοὺς λόγους αὐτούς ἔξεπλάγη ἡ βασιλοπούλα· ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν της καὶ τὸν εἶδε κινήσει δὲν ἥδην θέλην νὰ κρύψῃ ἐν γλυκού μειδίᾳ: διότι τὸ βασιλόπουλον ἡτο καλοκαμωμένον, μὲ φωτερούς καὶ ωραίους ὄφθαλμούς καὶ μὲ φωνὴν θωπευτικὴν καὶ γλυκυτάτην.

— Εἶνε λοιπὸν ἀληθεία, εἶπε, πῶς ἔφθασεν ἡ ώρα ποῦ θὰ ἐλευθερωθῶ κ' ἐγω ἀπ' αὐτὸν τὸν ἀτέλειωτον ὄπινον μου;

— Ναι, θὰ ἐλευθερωθῆς πειά, θὰ ξυπνήσης, θὰ ζήσης καὶ σὺ δπως ὅλοι οι εὐτυχεῖς ἀνθρώποι.

— "Αχ! τι θὰ γίνω ὅταν ἔνγω ἀπ' αὐτὸ τὸ σκοτάδι καὶ ξαναγυρίσω πάλιν ἐτὸν κόσμο;

— Δὲν μαντεύεις τι-θὰ γίνης; Έλπισμόντες πῶς εἶσαι κόρη βασιλῆα; θὰ τρέξῃ νὰ σὲ προϋπαντήσῃ ὁ λαός σου μὲ φωνᾶς καὶ μὲ ζητωκραυγᾶς καὶ μὲ σημαίας πολύχρωμαις· ή γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά θὰ φίλουν τὴν ἄκρη τοῦ φορέματός σου· νὰ μὴ σοῦ τὰ πολύάογω, θὰ εἶσαι ή ισχυρότερα βασίλισσα τῆς γῆς.

— Αὐτὸ μ' ἀρέσει, νὰ εἶμαι βασίλισσα. Τι ἀλλο θὰ ἔχω;

— Θὰ ζῆς μέσα σὲ ὀλόχρυσο παλάτι καὶ ὅταν θὰ ἀναιδείνῃς ταῖς σκάλαις τοῦ θρόνου σου θὰ πατήσῃς σὲ μωσαϊκὸ ἀπὸ διαμάντια. Οι αὐλικοί, συμμαζωμένοι τριγύρῳ σου, θὰ σοῦ πλέκουν ἐγκώμια· τὰ πειό περήφανα μέτωπα θὰ κάινουν ἐτὴν παντοδύναμη χάρι τοῦ χαμογέλου σου.

— Νὰ μοῦ πλέκουν ἐγκώμια καὶ νὰ μὲ

ὑπακούουν, ω! αὐτὸ μ' ἀρέσει πολύ. Δὲν θὰ ἔχω τίποτε ἄλλο;

— Η καμαρέραις σου, ἐπιτήδειας σὰν τῆς νοναῖς σου τῆς νεραΐδες, θὰ σ' ἐντύνουν μὲ φορέματα, ποῦ θάχουν τὸ χρῶμα τῆς σελήνης καὶ τοῦ ήλιου· θὰ κτενίζουν τὰ ωραῖα σου μαλλιά· θὰ φορῆς ἔνα ὀλόχρυσο μανδύα ποῦ θὰ σέρνεται ἐτά πόδια σου.

— Τι καλά! εἶπεν ἔκεινη· ήμουν πάντοτε λίγο φιλάρεσκη.

— Χαρίτωμένα παιδιά, πετακτὰ σὰν πουλάκια, θὰ σοῦ προσφέρουν μέσα σὲ δίσκους τὰ λεπτότερα ἀρωματικά, θὰ γεμίζουν τὸ ποτήρι σου μὲ τὰ γλυκύτερα καὶ εύωδεστερα κρασιά τοῦ κόσμου.

— "Α! αὐτὸ εἶνε γολύ εύχαριστον ήμουν πάντοτε λίγο λαίμαργη. Δὲν θὰ ἔχω τίποτε ἄλλο;

— Μιὰ ἄλλη εὐτυχία, ή μεγαλείτερη ἀπὸ διαίσις ταῖς εὐτυχιαῖς, σὲ περιμένει μέσα ἐτό παλάτι μου·

— Καὶ ποιὰ εἰν' αὐτὴν εὐτυχία;

— Θ' ἀγαπᾶσαι.

— Απὸ ποιόν;

— Απὸ 'μένα! "Αν μὲ κρίνης δξιον τῆς ἀγαπῆς σου...

— Εἶσαι ωμορφο βασιλόπουλο καὶ σοῦ πάει ωραῖα τὸ φόρεμά σου,

— "Αγ καταδεχθῆς νὰ μὲ κρίνης δξιον τῆς ἀγάπης σου, θὰ σοῦ δῶσω ὀλόκληρην τὴν καρδιά μου, δεύτερο αὐτὸ βασίλειο, δπου θὰ ήσαι κυρίαρχος καὶ δὲν θὰ παύσω νὰ εἶμαι σκλάδος καὶ ἐτῆς πλέον σκληρᾶς σου ίδιοτροπίας.

— "Α! τι μεγάλη εὐτυχία ποῦ μοῦ ὑπόσχεσαι!

— Σηκώ λοιπόν, γλυκειά μου ἀγάπη, καὶ ἀκολούθησε με.

— Νὰ σὲ ἀκολούθησω; ἀπὸ τώρα; Στάσου λίγο. Απὸ δῆλα αὐτὰ ποῦ μοῦ προσφέρεις, εἶνε πολλὰ ποῦ μὲ τραβοῦν, ἀλλὰ γὰν νὰ τ' ἀποκτήσω, εἶσαι βέβαιος πῶς δὲν θ' ἀφήσω ἐδῶ δῆλα καλλίτερα;

— Τι θέλεις νὰ πῆς μ' αὐτό, βασιλόπουλα;

— Κοιμοῦμαι ἔνα δλόκληρον αἰώνα, εἶνε ἀλήθεια, μὰ ἔνα δλόκληρον αἰώνα ὀνειρεύομοι. Εἶμαι βασίλισσα ἐτά ὀνειρά μου καὶ τὸ βασίλειόν μου δὲν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ φαντασθῇ. Τὸ παλάτι μου — ἐτά ὀνειρά μου — ἔχει τοίχους δλόφωτους, οἱ αὐλικοί μου εἶνε ἀγγελοι ποῦ μὲ δοξάζουν καὶ μὲ ἐγκωμιάζουν μὲ μουσικαῖς γλυκύταταις καὶ ἀτέλειωταις· βαδίζω σὲ ἔδαφος ἀστροσπαρεμένο. "Αν εἰξευρες· ἐτά ὀνειρά μου — μὲ τι φορέματα ἐνδύνομαι καὶ τι θαυμάσια ὀπωρικὰ φέρνουν ἐτό τραπέζι μου καὶ τὶ γλυκύτατα κρασιά δροσίζουν τὰ χεῖλη μου! "Οσο γιὰ δρωτά, δὲν μοῦ δείπει καθόλου· μὲ λατρεύει· ἐτά ὀνειρά μου — τ' ωμορφότερο βασιλόπουλο τοῦ κόσμου καὶ μοῦ μένει πιστὸ ἀπ' δῶ κ' ἐκατὸ χρόνια. "Υστέρα ἀπ' δῆλα αὐτά, γομίζω πῶς δὲν θὰ κερδίσω τίποτε ἀν μοῦ λύσης τὰ μάγια· δῆποδέ με, δῆποδέ με, σὲ παρακαλῶ, νὰ κοιμοῦμαι καὶ νὰ ὀνειρεύωμαι.

Εἶπε καὶ ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν της πρὸς τὸ μέρος τοῦ τοίχου· καὶ προχισε πάλιν τὸν μακροχρόνιον ὄπινον της, καὶ τὰ γλυκά της ὀνειρά, ἐνῷ τὸ σκυλάκι της, μὲ

τὸ όγχος ἀνάμεσα εἰς τοὺς δύο πόδας του ἔπαισε νὰ γαυγίζῃ, εὐχαριστημένον. Γὸ βασιλόπουλον ἀπεμαρτύρησε ἀπεσβολωμένον. Καὶ ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ἔκεινην, χάρις εἰς τὴν προστασίαν τῶν νεραΐδων, κανεὶς δὲν ήλθε νὰ ταράξῃ τὸν ὄπινον καὶ τὰ ὄνειρα τῆς Πεντάμορφης.

(Κατὰ τὸ Catulle Mandès,

ΣΤΑΓΩΝΕΣ

"Ο Θεός ἀρχίζει τὸν καλλιτέχνην καὶ ἡ γυνὴ τὸν τελειοποιεῖ.

* * * Λασὲν Οὐσατ.

"Η πεῖνα εἶνε μία θύρα χαμπλή· ὅστις εἶνε πναγκασμένος νὰ εἰσέλθῃ δι' αὐτῆς, δόσον ὑψηλότερος εἶνε τόσον περισσότερον πρέπει νὰ σκύψῃ.

* * * Βεκτωρ Τγγώ.

Αἱ πεισσότεραι γυναῖκες ἔχουν τὸ φυσικὸν προτέρημα νὰ κλαίονταν οἵταν θέλουν, ἀρκεῖ νὰ εἶνε ὀλίγον νευρικαῖ.

* * * Παῦλος Βούρζε.

Μὴ συζητεῖτε ποτέ, δὲν θὰ μεταπειστεῖτε κανένα. Αἱ γυναικαὶ εἶνε ὅπως τα καρφία, δόσον τὰ κτυπώμεν τοσον εἰσχωμούν.

"Οσοι θέντον εἶνε πέπωφελούνται ἀπὸ τὰ δυστυχήματα των, τοὺς ἀξιζεῖ νι εἶνε δυστυχεῖς.

* * * Α δουμᾶς υέας.

"Ω γυναῖκες, ποια Σφίγξ θὰ κατορθώσῃ ποτὲ ν' ἀναγνώσῃ τὸ μυστήριον των καρδιῶν σας καὶ νὰ σᾶς ἐξηγήσῃ! "Η Σφίγξ ἐγνώριζε τὸ μυστικὸν τῆς Σφιγκός, ἀλλὰ ἡ γυνη δὲν δύναται νὰ συλλαβίσῃ τὰ ιερογλυφικὰ τῆς ιδίας αὐτῆς φύσεως. Κατορθώνει τις νὰ ἐννοήσῃ ση ἔνδρα, ἀλλὰ μίαν γυναῖκα μόδις κατορθώνει νὰ τὴν μαντεύσῃ.

Τὸ πᾶν εἶνε πάθος ἐν τῇ φύσει δόσως καὶ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ. "Ανθρωπος χωρίς πάθος εἶνε υπδενικόν.

"Ολα δυνάμεθα νὰ τὰ δυνατιθίσωμεν, ἐκτὸς τῆς βλακίας· καὶ αὐτὴν ἀκόμη η ψυχή μας συνέθιζει τὴν λύπην, δπως οἱ Μιθρόδάτης εἶχε συνειθίσει τὸ δηλητήριον.

Οὐδὲν καλλίτερον τοῦ ἀγαπᾶν, οὐδὲν ἀληθεύστερον τοῦ ἀφοσιούσθαι, οὐδὲν δοφώτερὸν τοῦ προσδοκᾶν, ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ καθηκοντος, τὴν εὐλογημένην δραν τοῦ θανάτου.

Μαρχησία δὲ Βλοκεδίλλ.

"Οστις λέγει δι, τι εἰξεύρει, δόστις δίδει δι, τι ἔχει, δόστις πράττει δι, τι δύναται δὲν ύποχρεούνται πλέον εἰς τίποτε ἄλλο.

Alfred de Musset.